

Xuân Diệu

Suối Cá Vàng

Suối đẹp lắm, ai ơi! Suối là con mắt, suối ngó lên trời, suối thay màu sắc, khi sáng như ngày, khi tối như đêm, (suối là con mắt của đất mở nhìn lên trời), và suối trôi đi cũng như đời trôi mất.

Ôi suối của đất, suối vui và vui!

Ở thành Lâm Xanh có biết bao suối đẹp, nhưng có một suối người ta gọi là “Suối cá vàng”. Bởi vì: Suối hồng và vàng, như một con cá vàng màu ửng đỏ.

Và họ gọi suối cá vàng cũng bởi vì: người trinh nữ xinh tươi nhất của thành Lâm Xanh mát mẻ, nàng công chúa có hai tay hồng vàng, đã tới đó múc nước vào bình ngọc, và đã nhờ suối làm chỗ ẩn thân, một chiều êm hơn mọi buổi chiều.

Và suối đã dâng lầu ngọc bích cho nàng, lầu thủy tinh lóng lánh minh châu.

Và từ ấy, đến giờ Tịch Dương, đến giờ phương tây mây ảm đạm màu và trái tim của mặt trời chảy máu vì phải chết một ít, công nương hát lại chuyện mình.

Hãy nghe ngọn sáo lau mơ hồ ở trong lau lách,—những ngọn lau mịn màng làm hàng lông mi cho suối xanh.

Hỡi kẻ đi qua, hãy lắng nghe, hỡi bạn đi qua, và kính trọng sự lặng im bao quát. Người hãy im lặng để lắng nghe sự với im lặng: công nương đang hát, này nghe:

“Chàng bỗng đến. Chàng, người Tôn quý của những người Tôn quý. Chàng ái tình đã đến, trong khi em mức nước suối vào bình.”

“Chàng cười một con ngựa câu mình trắng, móng xanh, con bạch câu sáng sữa mạnh mẽ, móng chân xanh đập xuống, làm cho lúa mì, lúa mạch tung bật lên.”

“Yên ngựa chàng ngồi đỏ như màu danh vọng đỏ; áo bào chàng mặc thêu lượn chỉ vàng của hạnh phúc.”

“Chàng đến bất kỳ, và nói cùng em.”

“Ta khát. Xin cho ta uống trong đôi tay hồng của nàng, cái nước hồng có ánh vàng kia: trong đôi tay hồng của nàng, đẹp quý như vàng.”

“Và em then thùng, và em sợ sệt. Chàng dám nói với em người công chúa mà đàn ông gặp thì phải làm thính. Chàng dám nói với em, người mà họ không dám nhìn thẳng vào mặt!”

“Em luống cuống, và em phải thả lưới che mặt xuống. Và bình nước em đã mức đầy, tay em để đổ cả xuống chân em.”

“Bấy giờ chàng bèn nói thêm:”

“Ta khát, khát chết vì nàng.”

“Và chàng đến gần em; em nghe trên trán em đập cánh áo bào
thêu đẹp.”

“Mắt chàng ngó làm em mê sững, nhưng con chim bồ câu cũng
quyến lại con chim phượng hoàng: mắt em ngó làm chàng sững
mê.”

“Và chàng ngồi trên ngựa nghiêng mình xuống van xin, và em mới
dám thở một chút, nhưng mà chàng vẫn cứ không đi.”

“Ngựa chàng nhích tới, kiêu căng như ở giữa trận, hai chân trước
dậm đất, muốn cướp phăng người em, và Chủ con ngựa huy hoàng
lặp lại một lần thứ ba, một lần cuối:”

“— Ta khát, khát giết được người vì nàng.”

“Và chàng nắm vào em để hái em đi, và con ngựa hí.”

“Em không biết gì nữa, em lặn chìm xuống nước, mắt em nhắm lại
với mắt của suối, em khuấy mắt trong lầu thủy tinh, và chàng,
người Tôn quý của những người Tôn quý còn gọi văng vẳng:”

“— Hỡi công nương của ta, da như bông hường hồng, hỡi công
nương tay vàng mặt đẹp của ta, ta sẽ lấy nàng trong cõi chết.”

“Và chàng sắp dỗi theo em: nhưng em không muốn rằng chàng
phải thác.”

“Thượng đế đã hóa phép cho em hiện lên mặt nước thành hình con
cá đỏ có ánh vàng, và em bảo:”

“— Xin hãy nguôi lòng, hỡi chàng, người can đảm nhất, người cao

quí và người đẹp dễ nhất, hỡi chàng, thần ái tình; từ đây em như nước trôi, anh không sao giữ bắt em được...”

“Song le chiều nào, đến giờ Tịch Dương, đến giờ mà trái tim mặt trời chảy máu vì phải rời bỏ cõi đời em vẫn còn nghe lời người-rất-yêu van vãn:”

“— Anh khát, khát chết vì tình em, khát giết người vì em.”

“Và nỗi tiếc nhớ vĩnh viễn của chàng làm em đau xé.”

“Hỡi kẻ đi qua, xin bảo giùm với chàng, xin nói giùm chàng hãy quên em, bởi vì:”

“Em muốn luôn luôn trinh tiết trong lầu ngọc tiết trinh;”

“Em muốn luôn luôn trong ngần như nước trong trẻo của Suối-Cá-Vàng.”

HẾT